

Kiss László

A HAL SZÓL

Kecsege

Csőváz, Gyerkőc!
Láttál-e már?
Hallottad-e
diccselet ejtet,
nagy respektű
nevemet?
Nem hát...
Nem baj,
gondoltam én
jó párszor már
erre –
ne aggódjál,
jövök versben,
nincs még
minden veszve.

Kérded, mivel
kecsegtetlek,
ki vagyok én,
mifene
vagy
kiszaszom.
Multi presto,
tutto bene:
lássuk hát
a válaszom.

Panaszra
vagy mélabúra,
asszem, nincsen
semmi ok,

de halak közt
a legcsúnyább,
„asszem”, sajnos
én vagyok.

Orrom penge,
bajszom villa,
kacagásom kackiás,
színem szürke,
formám cápás,
szám helyén
végbélnyílás,
mellúszóm egy legyező,
a hátam sajtreszelő.
(Nem lennék gázszerelő.
Nem lennék gázszerelő.)

Nincsen kócsag,
se van gácsér,
hazaúsztam a ruhámér',
mivel nincs még
halból könyv,
melynek címe
Ki kicsoda?,
jegyezzed meg,
introduce-ok:
Mein Name ist
A Kecsege.

És amúgy a
szörnyű külső
inkább szépséges,
mint randa,
ha én nem volnék
itt nektek,
magyaroknak
cápaforma
rajtam kívül
mi maradna?

Aranyerem ki se látszik,
talán mert nincs,
azért sem,
egyedül magamnak
köszönhetem,
amit elértem!

Semmivel sem
kecsegtetlek,
ez a válasz,
mon dieu,
dies irae,
navigare,
dixit,
er sagt:
mondja ő.

Veni, Vidi,
Fradi, Loki,
nyelveket is tanulok,
ha a latin érdekel,
elárulom, hogy
ez vagyok:

Acipenser Ruthenus –
idegen faj,
űzött pára,
de legalább rutinos.

Ne felejts el
eztán, lécci,
se ma, se hol,
s bocsásd meg,
ha fecsegek –
én maradok,
aki voltam:
cápalakú
Kecsege.

Compó

Mondd, hogy szívatsz,
mondtam nevem
hallva édesanyámnak –

jött a válasz,
mit képzelek,
ne higgyem őt
genyának.

Biztatott, hogy
zsolozsmázzam,
mondogassam,
hozsannázzam:
ugye milyen
szép a szó?
Cumi, compó,
cékla, cimpa,
Jenő, Irma,
Nagy Frigyes,
Macuó Basó
vagy Horthy,
mi a neved:
egyre megy.

Így lettem hát
Tinca tinca.
Büszke vok
a titkaimra:
párat most
elárulok!
Küküllőbe'
nincs murok.

(Eléggé derűs vagyok!)

Tinca, Varsánd,
Várad, Arad,
a varsádat
ide ne rakd!
Remélem, nem
mér be radar
se, ez amúgy
egy újfajta
horgászmódszer,
adja isten,
nehogy egyszer
beleakadjak,
vagy kétszer!
Zsákmánynak túl
fess vagyok –
Küküllőbe'
nincs murok.

Amúgy vidéken
és falun
cigányhalnak
mond a nép.
Tinca legyenek,
hogya ennél
nem szebb az, hogy
cigányponty.
De nincs miért
irigykednem,
így is mondják
némelyek,
a világunk
így kerek:

tisztel magyar,
tisztel sváb,
és tisztelnek
a romák is.
Részrehajlás

nélkül élek,
szemléletem
morális.

Doktor vagyok,
gyógyításkor
rámozdulok
halakra,
kicsi dörzsi,
kicsi nyálka,
egészséges
halikra.

Doktor Compó,
Vastag Margó,
operett és
sanzonok,
akárhogy veszem
szemügyre:
Küküllőbe'
nincs murok.

Növényekkel
táplálkozom,
abcúg, hagyma,
petrezselyem,
a répa sem
érdekel,
a kenyérbél
meg a csonti
sokkal inkább
megfelel.

No pálinka,
nicht mehr vodka,
vizet iszom,
nem kell bor,
a rendelőm

várójában
a hínárig
ér a sor.
Nem kell furmint,
nem kell lőre –
nincs murok a
Küküllőbe’.

Az életem
tisztá játék,
c’est la vie and
und so weiter,
keine Furfang,
ohne Fehler,
alles Ordnung
complementer.

Csapatostul
jön a compók,
szívük felett
fonendoszkóp,
az a sok szív
így dobog.
Egy a tábor,
zöld a testünk,
Küküllőbe’ nincs murok.

Békegalamb,
fegyvert lábhoz,
nagyon kérlek,
ne cigányozz –
Küküllőbe’ nincs murok.
Küküllőbe’,
akárhogy is,
nincs és nem is
volt murok.